

μο-
:ας
ται
την
ἀ-
λι-

να-
λάν
την
'Ο

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἔριδος

ης»
ὅτι
ίαν
καί
εἰς
τὴν
ρό-
καί-
με-
ιον
ιοῦ,
γτέ-
εω-
εω-
θο-

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς μοναχικῆς μας ἀφιερώσεως, μετὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, προσεπαθήσαμεν νὰ παραμείνωμεν πιστοὶ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μας, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ θέματα τῆς πίστεως. Παρακαλούσαμε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς στηρίξη στὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν, μακρὰ ἀπὸ ἐλλείψεις καὶ ὑπερβολές, φανατισμοὺς καὶ ἐπιδείξεις, ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ διακονία ἄμωμος.

Ὅπως, λοιπόν, ἐλέγξαμε τὰ ἐπὶ Ἀθηναγόρου γινόμενα, παρομοίως ἐπράξαμε καὶ ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Δημητρίου μέχρι σήμερον⁽⁴⁾. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἤρεσε καθόλου εἰς τοὺς διευθύνοντας τὸ "Ἁγιον" Ὅρος, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς, ἀντὶ λόγῳ θέσεως νὰ ἐλέγχουν τοὺς κακοδοξοῦντας, διώκουν ἀντιθέτως τοὺς ἐραστὰς τῆς πατρῴας εὐσεβείας! Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι πρόσφατον φαινόμενον. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἡ στάσις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος παρῆμεινε ἐχθρικὴ πρὸς πᾶσαν κατὰ τοῦ Φαναρίου ἀντίδρασιν⁽⁵⁾. Τὸ τρα-

ρ
ι

δέξω

(4). Πρὸβλ. «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν», 1974, σσ. 37-
«Ὁρθοδοξία καὶ αἵρεσις», Ἀθῆναι 1982, σσ. 112.

(5). Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν, 1974, σσ. 37.

γικόν ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ὅσον κορυφούται ἡ ἀποστασία, τοσοῦτον οἱ ἱεροκοινοτικοὶ γίνονται σκληρότεροι πρὸς τοὺς ἐλέγχοντας τὸ Πατριαρχεῖον Ἀγιορείτας... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 16 φύλλου τοῦ «Ἀγιορείτου» ἡ Ἱ. Κοινότης ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν μας τὸ κάτωθι γράμμα.

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΑΘΩ

Ἀριθμ. Πρωτ. 927/Κ

ΚΑΡΥΑΙ ΤΗ 17-11-1982

Τοῖς Ἀγίοις Ἐπιτρόποις
τῆς Ἱ. Μονῆς Παντοκράτορος
Εἰς τὴν Αὐτήν.

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα, καὶ φιλαδέλφως διαβιβάζομεν Ὑμῖν φωτοτυπίαν τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ Ἀγιορείτης» ἐκδιδόμενον εὐθύνη τοῦ Ὑμετέρου ἐν Καψάλα διαβιούντος Καλλινίκου Μοναχοῦ.

Συγκεκριμένως ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 16 φύλλῳ τοῦ 1982 ὑβρίζεται κατ' ἀπαράδεκτον τρόπον τὸ πρόσωπον τῆς Αὐτοῦ θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ πάντες οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἱερομόναχοι καὶ Μοναχοί, οἱ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ.

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ὅτι ἐνῶ ὁ ἐν λόγῳ ἐκδότης φαίνεται ἀγνοῶν στοιχειώδεις κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν καὶ τὴν Δογματικὴν, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι «ἄνευ Ἐπισκόπου Ἐκκλησία οὐ καλεῖται», καὶ «ὅπου Ἐπίσκοπος ἐ-

ιο-
τε-
εί-
οῦ
ης
μ-

κεῖ καὶ τὸ πλῆθος ἔστω», εἶναι δὲ ἄκυρος ἡ εὐχαριστία ἢ γενομένη ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Τόπου, μετὰ τοῦ ὁποίου διακόπτεται ἡ κοινωνία, μόνον ὁσάκις καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὀρθοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τολμᾶ, παρὰ ταῦτα, νὰ κρίνῃ ὡς ἄλλος ἀλάθητος Πάπας ὀλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οὕτως ἐν ᾧ κρίματι κρίνει, ἑαυτὸν κατακρίνει.

Γνωρίζει ἡ Ὑμ. Παν-της, οἷαν εὐαισθησίαν ἔχει ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Κοινότης εἰς θέματα Ὁρθοδοξίας· ἀκόμη γνωρίζει, ὅτι, ὁσάκις μέχρι σήμερον παρέστη ἀνάγκη νὰ ἐκφράσωμεν ἀντιρρήσεις εἰς τινὰς ἐνεργείας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, οὐχὶ μόνον ἠδιαφορήσαμεν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας καὶ μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ, ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας, προέβημεν εἰς τὰς ἐπιβαλλομένας ἐνεργείας.

ος

Διὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν τὴν ἐγνωσμένην σύνεσιν τῆς Ὑμ. Πανοσιολογιότητος, ὅπως καλέσῃ τὸν εἰρημένον Γέροντα καὶ ἐκδότην τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν συνέχισιν τῆς ἐκδόσεώς του, ἐπιβάλλῃ σχετικὸν κανόνα, καὶ συστήσῃ πατρικῶς εἰς αὐτὸν νὰ κοινωνῆ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Συνάμα δὲ πληροφορήσῃ τοῦτον, ὅτι ἡ Ἱ. Κοινότης ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐκεῖνος δὲ ἅς ἀσχοληθῆ μετὰ τὸ κομμοσχοίνιον τοῦ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ τοῦ δεινῶς σήμερον δοκιμαζομένου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην τῶν προσευχῶν τῶν Μοναχῶν.

συ-
γ-
δι-
τος

382
τῆς
Τα-
χοι
εἶα

Ἐπὶ δὲ τούτοις, διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφείας καὶ ἀγάπης ἅπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν 20 Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ.

της
ξου
καὶ
κό-
; ἐ-

Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ Ἱεροκοινοτικοῦ ἐγγράφου ἢ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεται ἡ περιοχὴ τῆς Καψάλας ὅπου διαθιοῦμεν, μᾶς ἐκάλεσεν εἰς προφορικὴν ἀπολογία. Ὑπακούσαντες ἀπελογήθημεν ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῶν Γερόντων, οἱ ὅποιοι μᾶς ἤκουσαν μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ κατανοήσεως, καταλήξαντες ὅτι θὰ μᾶς πληροφορήσουν ἐγγράφως τὴν τελικὴν τῶν κρίσιν.

Τὸ ἐγγράφον ποῦ ἀκολουθεῖ ἐκφράζει ἀκριβῶς τὴν ἐν προκειμένῳ ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Ι. ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Ἄριθμ. Πρωτ. 275.

Ἐν Ἱ. Μ. Παντ. 27 Νοεμβ. '82

Πρὸς

Τὸν Ὁσιώτατον Γέροντα Καλλίνικον

Καλύθη «Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου»

Εἰς Καψάλαν.

Ὁσιώτατε,

Διὰ τοῦ παρόντος Μοναστηριακοῦ ἡμῶν Γράμματος γνωρίζομεν Ὑμῖν, ὅτι κατόπιν τῆς ἐσπευσμένης κλήσεώς σας ἐνταῦθα καὶ τῆς ἀπολογίας σας ἐνώπιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνάξεως τὴν 23ην λήγοντος μηνός, διὰ τὸ ἀπρεπὲς κατὰ τοῦ Πανσέπτου Οἴκουμενικοῦ Θρόνου δημοσίευσμά σας, εἰς τὸ ὑφ' ὑμῶν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Ὁ Ἁγιορείτης», ἢ Ἱερὰ ἡμῶν Σύναξις ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπιβληθῇ ὑμῖν, —λίαν ἐπιεικῶς— ἡ ποινὴ τῆς ὀριστικῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὡς ἄνω περιοδικοῦ σας, πρὸς τελεσίδικον κατασίγασιν τοῦ ἐκάστοτε προκαλουμένου σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν καὶ τῶν Ἁγιορειτῶν πατέρων καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ τρωθέντος γοήτρου τοῦ Παναγιωτάτου Οἴκουμενι-

κοῦ Πατριάρχου, καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ὅθεν πατρικῶς συνιστῶμεν ὅπως συμμορφωθῆτε πάραυτα πρὸς τὴν ὡς ἄνω ἐπιεικῆ ποινὴν καὶ διατελοῦμεν μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ φιλαδελφείας.

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Προηγούμενος Εὐθύμιος — Προηγούμενος Στέφανος
Καὶ οἱ σὺν ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Κοινοποιήσις : Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγ. Ὄρους.

* * *

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρω κειμένου ἐσκέφθημεν, ὅτι ἔπρεπε ὅπωςδῆποτε νὰ ἀναιρεθῆ τὸ ἱεροκοινοτικὸν ἔγγραφον. Ὅταν ἀπελογήθημεν προφορικῶς ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας διεπιστώσαμεν, ὅτι οἱ Πατέρες ἦσαν πολὺ πρὸ νηφάλιοι καὶ ἀντυκειμενικοὶ ἀπὸ τοὺς διοικοῦντας ἐν Καρυαίς, ἀλλὰ καὶ τοὺς περισσοτέρους συναδέλφους τῶν τῶν λοιπῶν Μοναστηρίων, τὰ ὁποῖα «ἀλωθέντα» προσφάτως ἀπὸ ὀργανωσιακοὺς ἢ φιλοοργανωσιακοὺς κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, πορεύονται ἀντιπαραδοσιακῶς.

Ἡ διαστροφή τῶν ὀρθοδόξων θέσεων ποὺ περιεῖχε τὸ ἔγγραφον τῶν Καρυῶν, ἦτο λίαν προκλητικὴ. Καὶ μία ἀπλῆ του ἀνάγνωσις ἔπειθε τὸν ἀναγνώστην διὰ τὴν κατακόρυφον περὶ τὴν πίστιν πτώσιν τῶν συντακτῶν του, ὡς καὶ ἐκείνων ποὺ τὸ ἐνέκριναν.

Ἄνευ πάθους κατὰ προσώπου τινός, ἀλλὰ μὲ γνώμονα τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνον συνετάξαμεν τὸ ἀκόλουθον κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐταχυδρομήσαμεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν μας διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καψάλα τῇ 3.1.1983.

Τοῖς Πανοσιολογιωτάτοις Ἐπιτρόποις
καί τῇ Ἱερᾷ Συνάξει τῆς Ἱ. Μονῆς
Π α ν τ ο κ ρ ά τ ο ρ ο ς.

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Διὰ τῆς παρούσης ἐπιθυμοῦμεν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν προσηκόντως, ὅτι ἐγενόμεθα κάτοχοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 275 - 27.11.1982 Ὑμετέρου Μοναστηριακοῦ Γράμματος. Εἰς ἀπάντησιν τούτου, ὡς ἐπίσης καί τοῦ περιεχομένου «κατηγορητηρίου» ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 927Κ 17.11.1982 ἐγγράφῳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, τὸ ὁποῖον ἐθέσατε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, πλὴν τῶν ὄσων ἐδηλώσαμεν Ὑμῖν προφορικῶς, σημειοῦμεν καί τὰ κατωτέρω, ἅτινα ἀφορῶσιν ἀμέσως εἰς τε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καί τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονήν.

Τυχάνει θαυμαστὴ ἢ συμφωνία μεταξὺ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀπαιτουμένην ὑπακοὴν καί εὐπειθειαν κλήρου τε καί λαοῦ πρὸς τὸν ἐπίσκοπόν των. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει ἄλλως τε καί μὲ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς ὀφείλει ἀπόλυτον ὑποταγήν, πρᾶγμα ὅπερ ἐπεκρότησε καί αὐτὴ ἡ θεία Γραφή.

Οὕτως ὁ ΛΑ' Ἀπ. Κανὼν, ὁ ΙΗ' τῆς Δ' Οἰκουμένης, οἱ ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου — ἴν' ἀναφέρωμεν τοὺς κυριωτέρους ἐξ αὐτῶν— ὀρίζουν σαφέστατα τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κατωτέρου κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνώτερόν του, ὡς καί τὰς ἀπειλουμένας κατὰ τῶν ἀπειθούντων κυρώσεις.